

לימוד מדריכים - קבלת השונה

שני אחים הם: ישישכר וזבולון. זה התברך באניות סוחר וזה התברך בכושר סבל לשאת משא.
 "שהיה זבולון עוסק בפרקמטיא (=סחורה) וממציא מזון לשבט ישישכר, והם עוסקים בתורה".

הארמון המפואר שנבנה עבור המלך כבר צמד על מכוון, מושק עין לא ראה. שנים רבות צאלו טובי האמנים על ציבוב ובנייתו, עדי הגיעו לתוצאה המושלמת שהשיגה את רצונו של המלך. דבר לא היה חסר בארמון המושלם.
 חלום ישן היה לו למלך המגלומן. מאז הוכתר למלך, חפץ היה שצביון דיוקנו יתנוסס על אחד הקירות המפוארים בטרקלינו החדש. בימיו לשם כך צייר מומחה, והלה עשה מלאכתו בדייקנות, אלא שלא ידע לראות בשום-שכל. אותו מלך, שכחנו לספר, חובב מלחמות היה, ומלך הקרבות איבד יד אחת, רגל אחת ועין אחת. בנוסף לכך 'ציטרה' את גבו גיבנת בלעט. בצביון המדויק נראה המלך בדמותו כצלמו להפליא, אך גם מומיו נכרו היטב.

בסיום מלאכתו, נצרך טקס חגיגי בהשתתפות כל בני המדינה שהתאספו לחצות בצביון הנכסף. הלוט הוסר ומסיות כולם בקצו קריאות התפעלות. המלך נראה בדיוק כפי שהוא במציאות: גידים, חיגר גיבן ושתום עין. "מדויק להפליא", הסכימו השרים, "אין מה לעומר, זה הרי בדיוק אדוננו המלך...". אלא שהמלך עצמו לא הצליח לבלוא את צמחו על הצביון: "עץ פנים וגם רוח! ככה אתה רוצה לבכותני בפני כל המלכה?!" השליכו אותו לבלאו למרות הניסיון הכושל, לא יותר המלך על הרעיון, והצמין צייר אחר. הלה חכך בדעתו כיצד יתארן באופן שהמלך יהיה שבץ רצון מלאכתו. אחר מחשבה, החליט פשוט לצביון כשהוא שלם בכל איבריו: בקוף, בעל שתי רגליים, שתי ידיים ושתי עיניים.

שוב התאספו בני המלכה בצפייה לתוצאות. בהינתן האות, הוסר הלוט, לקפו התשאות. באחת צבחו כולם את הנשיאות, כשחזבו בלמכם שלם לבי חסרונות, ושום זכר לא ניכר לעקבות המלחמות.
 רק המלך הביט נבוכ ונרלבם. "השתלת האיברים" המלאכותית שביצע הצביון בגופו, לא נצאה לו. "להתלהב בי הוא מבקש?!" צעף המלך, "הרי אין זה אני באמת". וגם אותו הכניס אחר כבוד מאחורי סורג וברית.
 וצדיין סירב המלך לנטוש את תלמו. לצארמון זומן צייר שלישי שהצטווה לצביון את הוד מלכותו. מאחר שידע הלה על כישלון קודמיו, מצא עצמו בין הפטיש לסדן, וחשש שמה גורלו יהיה כשני הצביונים הראשונים. שום אפשרות הגיונית לא נותרה לו לעכאורה, והוא לא ידע את נפשו. אלא שצביון זה, בנוסף לכשרונו בצביון, גם חכם מחוכם היה.

לאחר שייגע את מוחו, מצא פתרון מפתיע. הוא עשה את הבלתי אפשרי בכך שהצליח לצביון את דמות המלך כפי שהיא, ויחד עם זאת לא ניכר שום חסרון. כיצד?
 את המתח בטקס החשיפה ניתן היה לחתוק בסכין. הלוט הוסר ויצירת הפאר נחשפה לעיניו כל. המלך נראה בפרופורטיון הנצד כשהוא רוכב על סוס אביר ביונת לעצמים מלבלבים. את הרגל והיד החסרים לא ראו בצביון, שכן הם 'הוחבאו' מצדו השני של הסוס, החטוטרות לא הורגשה, שכן המלך נראה רכון קדימה כדרך הדוהרים. גם חסרון העין לא הורגש. כי בצביון נראה המלך כשהוא אוחז בידו קשת ומכוון אותה לעבר מטרה נעלמה באופק כשעיניו האחת צצומה למען הדיוק בקליעה.
 המלך נראה היה מרוצה עד מאד, והאמן העם הרע בתשאות ראות. ברוב רושם ותודות הוגש לצביון הפיקח שכר כפוף על צבדותו המוצלחת.

**כולם מוצלחים, אבל אם תשפוט דג על פי היכולת שלו לטפס על עץ,
 הוא יחיה את כל חייו בתחושת כישלון.**
 אלברט איינשטיין

הרקו פטימ קריס שלנו אלהו ומטובקים בתחילת כשלאן וקיקורת זכמא-אלי לא מספק טוב, הלא הרקה ימך טוב
 מלך עמך רק אלי לא הצלמתי בתחילת עמך הלא תמך מוקף חקרים אלי לפטימם לקד, אך חלכמ שלח תמך מקשיבת
 לה זכ

שקו 'קל-מבדל' אלה לפטימם שאלמ קצת קשמת-עמך הקב"ה לא קרא אלה כולנו שוים, אך זה שאנשישגים לב זכר
 כל כך נוצר גם כאלו מוקלעו. התפקיד שלנו כהודים מלאנים הלא פלמט לחצד נד ים אלה הנקודה-שכל אלה הלא
 ח'ד מלאמ-שלו הפרמט של פטימם זכמ לא כול עהמ הפרמט פטימם נשח אלה.
 אלה טובקים ומלמם, כל אלה זכמ אלה זכמ כן שאלמ
 מלאנה ומרכה שקל שלום